

Borsodi L. László

Külön táskák

Egyetlen szavam sem tűröd,
módszeresen irtod mozdulataimat,
arckifejezésem minden rezdülését,
sorban kapcsolod le közös évünk
hónapjait, heteit, ölekezéseit,
lehalkítod magad, akár a telefont,
nem hallod, mi morajlik bennem.
Sötétben, süketen tapogatózom,
akár ezekben a verssorokban,
hogy megpróbáljam megérezni,
megérteni, milyen üzemzavar
lökött távol tőled, magamtól,
kitapogatni, ami volt és lehetne,
hogy egyáltalán vagy-e még,
érdemes-e tovább hurcolni, ami
közös volt, de külön táskákba került,
hogy van-e, lehetne-e még egy sziget,
körülötte a nagy kék, amelyben
kioldódna minden fölösleg, bántás,
és maszkok nélkül láthatnánk –
színről színre, meztelen.

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár. Legutóbbi kötete: *Te fordítsd el* (versek, Kolozsvár, 2024, Erdélyi Híradó Kiadó).

Tűzfalak

Amikor beköltöztél a házamba, ragyogtak az ablakok, illatoztak a szekrényben a ruhák, a polcokon vidám csendjűkkel a könyvek. Amikor hozzám hazajöttél (emlékszel?): a konyha illata, vízcsorgás, szőnyegminta, függönysuhogás, testünk, árnyékunk és túl azon. Ritmusa volt az éjnek és a kéjnek, a nappalok lágy zenéjének, megtalálták helyüket, megszelídültek egymás közelségétől a tárgyak. Egy nap azonban a padlórepedéseken át szivárogni kezdett a penész, a bejárati ajtó alatt észrevétlenül besurrant a szél vagy valami nyirkos. Két lélegzetvétel között mintha hirtelen túl széles rés támadt volna, mintha hangszínben, hangsúlyban, nem is tudom, a nevét nem találom. Beállítottad a tévét, csapot szereltél, szekrényeket csavaroztál, kimeszelted előbb a konyhát, majd sorba mind a szobákat, fürdőkádát sikáltál, villanyégőket cseréltél, végső megoldásként mesterembereket hívtál. És közben egyre homályosabb, hűvösebb, ragacsosabb lett idebenn, nincs mosoly, nincs érintés, mert sorba adja fel magát minden egymás után.

Folt, földszag

Megroggyant tetőszerkezet, ledől kémény, omló vakolat, széttört ablak- és ajtókeretek, elárvult falak, elkorhadó bútorok, s a szél, lakóit elfújta az idő, ölelésüket benőtte a moha. A szakadó esőben ketten nézik. Mintha magukat. Nem lehet, nincs erejük újraépíteni, mit kimart a salétrom, felélt a gomba, nem áll össze, mi egyszer szétmállott, nem mentheti meg új téglá, kő, harmadnap. Ami volt, nem ad jeleket. Helyén folt, földszagú üresség.